

CSALÁDI PÖR

Aranynak, Petőfinek

PRE-COITAL MOTTO AND PRELUDE = PRE-KOITÁLIS MOTTÓ ÉS ELŐJÁTÉK

Viperával támadt a kliensre a strici (Index, 2014. 11. 08., 09:47)

„Felfegyverkezve elkövetett rablás gyanúja miatt folytat eljárást a Tatabányai Rendőrkapitányság a 37 éves T. József ellen. A gyanúsított szeptember 27-én otthonában viperával fenyegetett meg egy tatabányai férfit, és pénze átadására kényszerítette, írja a police.hu.

A sértett szexuális szolgáltatásért érkezett a gyanúsított tatabányai lakásába. Az interneten talált hirdetés útján ismerkedett meg egy nővel, előre megbeszélték, hogy mennyibe fog kerülni az együttlét. Végül mégis vitába keveredtek, mert 60 perc helyett csak 40 percig voltak együtt. A vita végére a konyhában várakozó T. József tett pontot, aki egy viperával jelent meg a szobában, és a már előre kifizetett órabér mellé még több pénzt követelt a sértettől, aztán a pénz átadása után elzavarta a lakásból.

T. Józsefet november 6-án állították elő a nyomozók, kihallgatásán elismerte a bűncselekmény elkövetését. Elmondta, hogy az elmúlt 11 hónapban több internetes oldalon kínálták a nő szexuális szolgáltatásait, melyekre telefonon lehetett jelentkezni. *T. József az együttlétek alatt a konyhában várakozott. Akkor lépett közbe, ha a nő vitába keveredett kliensével.* (Kiemelés tőlem – NKZs) A gyanúsítottat a rendőrség őrizetbe vette, a bíróság pedig elrendelte előzetes letartóztatását. Azt is vizsgálják, hogy elkövetett-e más bűncselekményeket.”

THE VERY COITUS = THE COITUS ITSELF = MAGA A KOITUSZ

Bágyadtan süt le az éji hold sugára
az ég tetejéről jó strici komára.
De csak annak koma, aki megérdemli,
másnál e titulust hamar elége(l)i.

Neve is van neki, mégpediglen Kornél,
díszíti pályáját néhány törött orrnyél.
Pedig nem túl magas, nem is erős ember,
olyan, ki – gondolnád – pisszenni sem mer.

De ha nem fizetsz, és bicskáját kirántja,
rögtön gatyádba száll szíved bátorsága.
Éppen ezért mondom, híre elég veszett,
bár még nem érte meg negyvenszer a telet.

Teker, rágyújt, slukkol, jó nagyokat pöffent,
szellent is vagy hármát, egészségest böffent.
Leszokott már jó rég, most is csak egy szálát
pöfékel el lustán: megszállta a bánat.

Leszokott, s épp ezért csak idekint szmókol,
Háta mögött háza, rozzant, mint egy tyúkól.
S ki a házban farát szép lágyan riszálja,
nem más ő, mint Dalma, stricink fitt kurvája.

Odabent sötétlik szőre a szirénnek,
derék Kornél (Kovács) épp imént veré meg.
Rég nem megy jól a bolt, mindenki mindent un,
hiába hirdetnek a rosszlányok.hu-n

spriccelést, franciát, ökölszexet, anált,
lázba hozta volna jó Atatürk Kemalt.
Verés előtt Kornél – nőnevelő erény! –
szózatot intézett Dalmához... no szegény:

„Hallod-e, te ribanc, legyél kedves, vagy mi!
Jaj, mennyire unlak furtonfurt oktatni...
Kapsz tőlem szelencét, csillogót, gyöngyházast,
csak rendesen szopd le a megfáradt házast!”

Így inté meg Dalmát, kinek szipogása
fád, mint kanálisuk ronda szortyogása.
Nem tehet ő arról, hogy a hangja unott,
kikalkulálhatod, milyen sokat dugott.

Elnyomja a csikket derék Kovács, s sercint,
ködös november van, jeges hideg bent s kint,
szomorún mustrálja a messzi főutat,
hátha egy új vendég épp nő után kutat.

De ma nem jön senki. „Nem mintha a héten
jött volna akárki, hogy törölném képen!”
Otthon ülnek, nincs pénz, tévéjüket nézik...
„Elvesztette már e szép szakma a fényit!”

Szomorún elindul, vakarózik, köhint,
s benyit, hogy Dalmáját lássa meg épp, amint
az ágyon heverész s barátnőjét hívja,
hogy szörnyű bánatát érző fülbe sírja.

S ha belépsz e lakba – vendég, ki vagy – legott,
azt fogod érezni, szemed sokkot kapott:
megfakult osztálykép, ondófoltt, lepedő,
ily körülmények közt álljál pöccsel elő!

Kék tubusban gélt látsz: üstöllést síkosít,
bilincsek, korbácsok, óvszerek, műbrokik,
mindenféle kellék, melyeknek végcélját
jobb ha nem is sejtéd. („Végbeledbe, hé?!” „Hát...”)

Pongyolák, harisnyák, piciny tangák, bugyik,
ha felveszed őket, egyik-másik szorít...
S ha ily milióban még feláll a faszod,
te aztán, barátom, nagyon akarhatod!

Felmegy Kornél cukra szempillantás alatt,
szombat van, s ilyenkor harapnak a halak!
„De hiába harap a nagy hal – így ugat –
Hogyha telefonod csak foglaltat búgat!”

Leteszi Dalmácska sötétpink telóját,
s hosszan nézi morcos, feldúlt kitaróját.
Csönd száll a szobára, és ők úgy ülnek ott,
ahogy te is szoktál, ha unod a csajod.

Terhes lett a Dalma, csak most nem mondhatja.
Helyette agya a jövőt boncolgatja:
„Gyereünk lesz, Kornél! Body, pelus, rugi...
Nincs több bűdös vendég! Végre itt a nyugi!”

Ülnének reggelig – ismered az érzést,
mikor csajod hárit, s bemond havi vérzést –,
de a kis asztalon megcsörren a teló.
„Remélem, hogy kliens... végre egy kis meló!”

Fogadja a hívást almamellű Dalma
– csábítóra vált át addig szürke hangja –:
„Szia! Ki vagy? Igen... nem, azt nem vállalom,
dugás, szopás, nyalhatsz – ma csak ez a három!

De hidd el, hogy jó lesz... nem mész el meredten,
elvem, hogy férfit nő így el ne eressen!
Igyekezz, gyere most! Ne gyötörjön a láz!
Jegenyefa utca, takaros lak, faház!"

Alig telik pár perc, megverik az ajtót,
Kornél szeme rebben: „Istenem! Behajtó!”
De aztán megnyugszik, és a kiskonyhába'
egy székre telepszik, úgy dönt, itt megvárja

kufircolás végét, no meg a fizetést,
abból vesz majd holnap kenyeret, ízet és
lókoltaszt, parizert, meg amire futja,
„Hát... élni tudni kell!”, miként gyakran mondja.

Dalmácska nyit ajtót, fogadja vendégét,
arca pírján írja, mint várja a végét...
Azért nagy nehezen felvarr rá egy mosolyt,
s elrebeg szendén egy „Itt a fürdő... Tusolj!”-t.

„Ej, a jó vendégnek igen nagy a teste,
vízszámlánkat tolja egekbe ma este!”
Emígy fortog Kornél, nagyon meghökkent és
nem segíthet rajta a rezsicsökkentés.

Mégis csöndben ülve a konyhában marad,
mikor Dalma rendel, pisszenni sem szabad.
Mert könnyen gyanút fog a gyanútlan vendég,
volt már, hogy emiatt hajukra kenhették

azt a drága, szép pénzt, mit egy pasas hozott,
s mit otthon a család elől elhallgatott,
elcipelt mind ide, hogy itten cserébe
beleélvezhessen Dalma hüvelyébe.

Végre halkán, csendben kér egy törölközőt.
„Biztos, mind elmosta az Old Spice-tusfürdőt!” –
füstölög a konyha sarkában a strici,
miközben a „törcsit” Dalmának viszi ki.

Beslattyog a pár most, „Hallga!”, a szobába,
jó nagy súly telepszik szegény, öreg ágyra.
Az ágy főrugója heavy metalt dall'gat,
nagyot koppan egyszer, azután elhallgat.

„Hejj, a kurva anyját!” Ezt kivált utálja
derék hősünk, s magát jól nekidurálja,
fel-alá jár s Zippo-gyújtóját keresi,
rágyújt megint, szívja, épp, hogy meg nem eszi.

S míg Dalmácska – szegény – odabent kufircol,
Kornél a konyhában gigát füsttel karcol.
„Megalkudtam, bazmeg... benn cigizek, nahát...
jaj, csak ne csapkodná ily kéjjel a farát!”

Minden felnyögésnél foga koccan össze,
nincs kanál, mely dühe habját lefölozze.
És mikor a vendég kéri, ím, a számlát,
mérge fentről nyalja már a Himaláját.

Dalma úrhölgy ott benn töröl vulvát, száját,
lányos zavart mímél, bugyit húz, vagy hármát,
s miközben nadrágját veszi fel a faszi,
számlatömbjét (áfás!) menten előveszi.

Fel is számol *mindent*: „Szopás... fauszt... buttplug...”
hibás angolsággal szól a vendég: „What fuck?!”
„What the fuck?! – helyesen így kell azt mondani,
Tanulj, fiam, holtig, nem fog megártani!” –

e szavakkal robban Kornél a szobába,
de leesik menten feje, haja, álla.
Mert a vendég – látszik – sok proteint ivott...
Valljuk meg őszintén: kisebbre számított.

Vakarja fejét a nagydarab állat,
Nem láttál még ilyen vaskos combot, vállat.
Tekintete buta, felfogása nehéz,
de ha belekötöl, természeted merész.

Olyasforma mint egy rég birkózó alak,
kinek izmaira „Csalás!”-t kiáltanak
csenevész bölcsészek, vékonydonga srácok,
s mindennemű irigy tótok, romák, rácok.

De Kornél odadzsál, feltekint reája,
s a hájpacni útját azonmód elállja:
„Azt mondom hát, haver, fogjad be a szádat,
különben boxütést mérek reád, százat!”

De a vendég se rest, nyakon csípi menten,
megfogja Kovácsot, csak így, ni: szőrmenten.
Kicsit megforgatja, lecsapja, felveszi,
s szerző most a szcénát époszba átteszi:

Nyakát megragadá, fogát megtépkedé,
s lelke nagy kérdését ím így feltevé:
„Hallod-e, te geci! Én? Neked? Jó haver?!“
Sikítózand Kornél: „Nem, nem, nem jó, ha ver!“

De mint lenni szokott, ha a kötél szakad,
bölcs agyunk ad nekünk remek tanácsokat.
Nem történik másként Kornéllal se, itt se,
de jó, hogy fegyverét is magával vitte!

Vett egy oszlatótól viperát még tavaly,
akkoriban hitte, főstrici lesz Hawaii
napfényes szigetén, s bizony ott nem fölös
jó kézbeli kígyó annak sem, ki tököös.

Előhúzza tehát zoknijából, s suhint,
és akit ilyen eszköz csak meglegyint,
nyomban köszön, fizet, elnézést is ő kér,
s a jó háziasszony sem megy boltba bókért.

Támolyog a vendég, ajtó felé halad,
pénztárcájában négy ügyes, gyors kéz matat.
És mikor kilökik őt az ajtó elé,
pirkad már a hajnal Európa felé.

POST-COITAL TRISTESSE = POSZT-KOITÁLIS SZOMORÚSÁG

Az ágy letört, Dalma szipog, sóhajt, busong,
Kornél vigasztalja, de mindkét füle zsong.
Majd a földre hintik a zizegő szalmát...
S átöleli Kornél *Csendes-Biró Dalmát*.

A vers jelöletlen ötleteket tartalmaz Arany Jánostól, Petőfi Sándortól, Romhányi Józseftől és Sántha Attilától.

Nagy Koppány Zsolt: prózaíró, 1978-ban született Marosvásárhelyen. 2002 óta Magyarországon él.
Legutóbbi kötete a *Nem kell vala megvénülnöd 2.0* című regény, amely 2014-ben jelent meg.